

РЕШЕНИЕ

№ 18868

гр. София, 04.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.09.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

**ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов
Лилия Йорданова**

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Александрина Костадинова, като разгледа дело номер **5012** по описа за **2024** година докладвано от съдия Лилия Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на К. Н. В. чрез пълномощник адв. Б. А. /САК/ със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.4, кант.405 срещу Решение № 1544 от 01.04.2024 г., постановено по НАХД № 17771/2023 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 110- и състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 23-4332-027782/17.11.2023г., издадено от Началник Сектор в СДВР, ОПП-СДВР, с което на К. Н. В. ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място], [улица], на основание чл.175а, ал.3, пр.3 от ЗДвП са наложени кумулативно две административни наказания: глоба в размер на 3000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца за нарушение на чл.104б, т.2 от ЗДвП.

В касационната жалба са наведени доводи за незаконосъобразност и неправилност на въззивното решение като постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Сочи се, че в решението си СРС липсва възприета и пресъздадена фактическа обстановка, тъй като съдът е изредил действията на административно установяващия и административно наказващия органи, съдът е установил фактическата обстановка от приобщените по делото писмени доказателства – АУАН и НП, а според касатор същите не могат да

бъдат ползвани от съда за писмени доказателства. Намира за неправилно възприетото от съда с оглед кредитиране показанията на актосъставителя, както и че е ценено показанието му в частта, с която свидетелят заявява, че и при автомобил с автоматична скоростна кутия е възможно да се постигне загуба на сцеплението на предните колела. Довод за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила е обстоятелството, че съдът не е уважил доказателственото искане за назначаване автотехническа експертиза, която да установи възможността за извършване на описаното в АУАН и НП движение. Моли настоящия съд да съобрази, че съдебното решение съдържа имена и правни норми, които не са относими към настоящия казус – в диспозитива на решението е сочено нарушение на чл.140б, т.2 от ЗДвП, а на л.1 и л.6 от диспозитива на съдебния акт съдът е потвърдил НП за лицето К. Н. В., който не съвпада с името на касатора.Иска се отмяна на обжалваното решение и на потвърденото с него наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът К. Н. В., редовно призован, се явява лично и се представлява от адв. А., която поддържа жалбата. Моли съда да уважи касационната жалба по изложените в нея съображения, като уважи и алтернативно направените искания за присъждане на разноски по списък по чл.80 ГПК.

Ответникът Началник Сектор в СДВР – Отдел „Пътна полиция“, редовно призован, не изпраща представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура – прокурор К., изразява становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Административен съд – София – град, XV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, приложим по силата на чл. 63в от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Производството пред Софийски районен съд се е развило по жалба на К. Н. В. чрез пълномощник срещу НП №23-4332-027782/17.11.2023г, издадено от Началник Сектор в СДВР, ОПП-СДВР, с което на основание чл.175а, ал.1, пр.3 от ЗДвП са наложени кумулативно две административни наказания: глоба в размер на 3000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца, за нарушение на чл.104б, т. 2 от ЗДвП.

Административнонаказателното обвинение от фактическа страна се основава на това, че административното производство против В. започнало със съставяне на АУАН, Серия ГА, бл.№1047243 на 30.10.2023г от младши автоконтрольор при ОПП-СДВР – Р. Х. Б., в присъствието на един свидетел-очевидец при установяване на нарушението и при съставянето на акта, за това, че на 30.10.2023г, в 11:38 часа в [населено място],

по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], управлява лек автомобил „А. А6“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на И. В. Г., ЕГН [ЕГН], като на връзката с [улица]водачът използва пътищата за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на пътници и товари, извършвайки маневра, като преднамерено извежда МПС извън контрол, чрез презавиване, довеждайки до загуба на сцепление на гумите – дрифт, и водачът е бил сам в автомобила, с което виновно е нарушил разпоредбата на чл.104б, т.2 от ЗДвП /в решението въззивният съд е допуснал техническа грешка като е записал чл.140б,т.2 от ЗДвП/. Актът е предявен и връчен на В. срещу подпис на датата на неговото съставяне -30.10.2023г, подписан от В. без възражения по направените в него констатации. В законоустановения срок В. не се е възползвал да упражни правото си по чл.44, ал.1 от ЗАНН и не е представил писмени възражения пред наказващия орган. Въз основа на направените в АУАН констатации, компетентно длъжностно лице Началник Сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, след като възпроизвел изцяло описаната в акта фактическа обстановка, издал НП №23-4332-027782/17.11.2023г, с което на основание чл.175а, ал.1, пр.3 от ЗДвП наложил на В. кумулативно две административни наказания: глоба в размер на 3000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца.

Изложената фактическа обстановка е установена от СРС от събраните по делото гласни доказателства – показанията на свидетеля и очевидец Б. и от приобщените по делото писмени доказателства – процесните АУАН и НП, справка картон на водач; 3 броя заповеди – за заемана длъжност от актосъставителя и АНО, ведно с акт за встъпване в длъжност на АНО, както и за възлагане на правомощия от министъра на вътрешните работи на актосъставителя и АНО, съобразно заеманите длъжности, да съставят АУАН и издават НП за нарушения на ЗДвП.

Софийски районен съд е потвърдил обжалваното наказателно постановление по съображения за неговата процесуална и материална законосъобразност. Въззивният съд е приел, че процесните АУАН и НП са издадени от компетентни лица и че сроковете по чл. 34, ал. 1 и 3 и по чл. 52, ал. 1 от ЗАНН са спазени. В мотивите към решението са изложени подробни съображения относно липсата на допуснати съществени процесуални нарушения, които да съставляват основание за отмяна на наказателното постановление, както и относно съставомерността на вмененото на касатора деяние. СРС е приел за доказано по безспорен и несъмнен начин както от обективна, така и от субективна страна, че касаторът е извършил нарушение на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП.

Решението на Софийски районен съд е валидно, допустимо и правилно.

Не се споделят доводите на касатор, че възприетата от СРС фактическа обстановка по своето естество е описание на действията на полицейските служители, обективирани в АУАН и в НП, както и че същите не могат да бъдат ползвани от съда за писмени доказателства. Не се споделят доводите на касатора, че неправилно са ценени показанията на актосъставителя Б. и че в проведеното съдебно следствие пред СРС е ограничено правото на защита на В., тъй като съдът е отказал да назначи автотехническа експертиза, която да установи възможността за извършване на описаното в АУАН и НП движение. Районният съд е изпълнил задължението си да събере всички относими, допустими и необходими доказателства за установяване на

релевантните по делото факти. В хода на съдебното производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила. От страна на районния съд е проведено съдебно следствие, в хода на което е извършено пълно изследване на всички факти и обстоятелства, които са от значение за правилното изясняване на случая. Съдът е оставил без уважение направеното доказателствено искане за назначаване на СТЕ като неоснователно, като е мотивирал отказа си с това, че поставеният в искането въпрос възможно ли е с процесното МПС да бъдат извършвани действия, които да доведат до презавиване и загуба на сцепление на гумите дрифт с оглед техническите характеристики на автомобила е хипотетичен и не може да бъде предмет на изследване от вещо лице въз основа на назначена СТЕ. Изложената фактическа обстановка по отношение на вменено нарушение е установена по безспорен и категоричен начин както от приобщените писмени доказателства, така и са кредитирани показанията на разпитания в хода на съдебното следствие свидетел-очевидец на деянието. Свидетелят има ясен спомен за случая и подробно е описал всички обстоятелства във връзка с извършеното нарушение, като на посочената дата, час и място лично е възприел на разстояние около 30 метра извършения дрифт от В. с управляваното от него МПС. От дадените показания се установяват и обстоятелства за състоянието на пътната настилка и наличието на лек завой на участъка, където е извършена загуба на сцепление на предните колела, превъртане на гумите и движение на автомобила наляво и надясно със завъртане на колела. Същите правилно са кредитирани от СРС като непротиворечиви и съответстващи на събраната по делото доказателствена съвкупност.

Настоящият съдебен състав споделя извода на въззивния съд, че административнонаказателното обвинение за извършено от К. В. нарушение на чл.104б, т. 2 от ЗДвП като основание за налагане на административни санкции по чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП е фактически, правно и доказателствено обосновано. В съдържанието на съставения АУАН и на издаденото въз основа на него НП са посочени релевантните за съставомерността на деянието факти и обстоятелства. Отговорността на касатора е ангажирана на основание чл. 175а, ал.1, пр. трето от ЗДвП, съгласно която разпоредба се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок 12 месеца и глоба 3 000 лв. водач, който ползва пътищата отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. От правна страна обвинението се основава на извършено нарушение на законово регламентираната в чл.104б, т. 2 от ЗДвП забрана водачът на МПС да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. От фактическа страна извършването на вмененото на санкционираното лице нарушение е обосновано с констатацията, че на 30.10.2023г в 11:38часа в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]управлява лек автомобил „А. А6“ с посочения рег. номер, собственост на И. Г., като на връзката с [улица]водачът е използвал пътищата за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение, като извършвайки маневра, преднамерено извежда МПС извън контрол чрез презавиване, довеждайки до загуба на сцепление на гумите-дрифт.

Правилен е извода на съда, че действията по управление на МПС от страна на В. са несъвместими с ползването на пътя по предназначение, както и че тези действия са

били целени, тенденциозни и умишлени. Правилно е отчетено, че В. е бил спрян за проверка от полицейските служители именно заради неговото поведение на инкриминираните дата, час и място, изразяващо се в умишлено дрифтиране по процесния пътен участък, както и че В. не е твърдял, че извършеното от него е случайно или породено от други обективни причини, нито е ангажирал доказателства, че действията му се дължат на други обстоятелства – време, пътни условия, обстановка.

В ЗДвП не се съдържа легална дефиниция на „ползването на път за други цели, освен за превоз на хора и товари“, като законодателната техника предполага запълването на бланкетния състав с конкретно съдържание според особеностите на всяка хипотеза. В тази връзка с оглед на твърденията, изложени в касационната жалба, а именно че поведението на пътя на автомобилите е различно в зависимост от това дали МПС е с автоматични скорости или не и че е следвало да бъде уважено доказателственото искане за назначаване на СТЕ, касационната инстанция споделя мотивите на СРС, че в процесния случай загубата на сцепление на предните колела, превъртане на гумите и движението на автомобила наляво и надясно със завъртане на колелата на автомобил, без значение от вида на скоростите е възможно, предвид липсата на конкретни обстоятелства, които да налагат предприемане на такава маневра, напр. мокра настилка, остър завой и т.н. Движението на автомобила наляво и надясно със завъртане на колелата на автомобила не съответства на нормалното предназначение на пътя и е нелогично и непредвидимо, като се явява и опасно за останалите участници в движението. Неоснователен е доводът на касатор, че в съдебното решение се съдържат правни норми, които не са относими към казуса. Действително в решението на СРС съдът е посочил нарушение на чл.140б, т.2 от ЗДвП, касае се за техническа грешка при изписването на нарушената разпоредба на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП, която правилно е отразена в мотивите на решението на въззивния съд и кореспондира на соченото в АУАН и в НП нарушение. Неоснователни са доводите на касатор, че в съдебното решение съдът е потвърдил наказателно постановление за лицето В., който не съвпада с касатора В.. Такова несъответствие не е налице в Решение №1544/01.04.2024г. на СРС, НО, 110-ти състав.

В случая както в АУАН, така и в НП ясно са описани действията на санкционираното лице, възприети от наказващия орган като нарушаващи забраната по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП. В този смисъл е налице изискуемият се конекситет между фактическото обвинение /фактическото описание на съставомерното изпълнително деяние/ и неговата правна квалификация /от гл. т. на посочената като нарушена законова разпоредба и приложената санкционна норма/ за формиране на еднозначен правен извод по фактите и по приложението на закона и в какво точно се изразява деянието на санкционираното лице, възприето от административнонаказващия орган като съставомерно такова по чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП.

Съдът споделя изцяло извода на СРС, че извършването на вмененото на санкционираното лице съставомерно деяние, квалифицирано като нарушение на чл.104б, т. 2 от ЗДвП, е доказано по безспорен начин. Действително в тежест на наказващия орган е да установи и докаже наличието на всички релевантни за съставомерността и индивидуализацията на деянието факти и обстоятелства, които обуславят административнонаказателната отговорност. В случая от събраните по

делото писмени и гласни доказателства описаната в съставения АУАН и в издаденото въз основа на него наказателно постановление фактическа обстановка се явява доказана, като установените факти по несъмнен начин сочат на поведение на водача на МПС по използване на пътя за други цели, а не по предназначение - водачът съзнателно и без причина от обективен характер /атмосферни условия, мокра или заледена пътна настилка или други обстоятелства, способствали за поднасянето на автомобила/, е приплъзвал автомобила и е извършил маневра , като преднамерено е извел МПС извън контрол чрез презавиване, довеждайки до загуба на сцепление на гумите – дрифт.

Според настоящия съдебен състав такова поведение на водач на МПС следва да се квалифицира като нарушаващо забраната по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП - пътищата, отворени за обществено ползване, да се ползват за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари, като правилен е изводът на СРС, че касаторът В. е извършил вмененото му нарушение както от обективна, така и от субективна страна и е извършил маневра, при който преднамерено е извел МПС-то извън контрол, чрез презавиване, довеждайки до загуба на сцепление на гумите, или т.нар. дрифт, което поведение не може да се разглежда като такова по използване на пътя по предназначение.

С оглед на изложеното съдът не констатира наличие на касационни основания по чл. 348, ал. 1 от НПК вр. чл. 63в от ЗАНН, поради което решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното, съдът:

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1544 от 01.04.2024 г., постановено по НАХД № 17771/2023 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 110- ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.